

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין ח.

מסורת הש"ס

(א) לקמן ט: (ב) ע"ש ע"ש
(ג) גיר' אחר לא הישיגין
זכרון גיר' אחר עכ"ל
(ד) ועי' נתיב סי'
מהלכות שם, (ה) לקמן ט:
כ"ג: ע"ש, (ו) ידוע מ"מ
אמרי איגרות' למידי דמבי
אמרי וי"ל קמ"ל דגדא
מנחין אינו מידון משום נח;
(ז) לקמן כ: (ח) והיה סי'
מ"מ' תוספתא טהרות פ"ו
(ט) [לקמן כ"ג: סי']
[ויס'] (ט) [ז"ל לפני ד"ה אחר
שמה'] (י) [לעיל ו' ד"ה
תורמו כחוס'] (כ) [סוטה
כח:]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אבל זה
וכו' כמבוי ארוך עד כותל
(רחצה) תז"מ ונ"ב ס"א
אין זה: (ב) שם ד"ה אמר
לילה רב בייבי הימר:

מוסף רש"י

מצעשה במבוי אחד.
ולאו אחד פתח ליה"ק
וראו אחד סתום, ועני
גדלו וכו'. ויגדורו
גבורים י', ואלו אשפה,
ובתים ותולדות פתוחין לו
ולקח אלמני (קטן כצ.)
שרטון. לימון גלעין,
שמעלה טעם אשפתו
ותמיצי ועשאה קרקע
עולם (סח). חצר קטנה
לגוריה
שפוצרה
גדולה מותרת. לויאל
כל הנשים צדק אט עירנה
לעמלה ולא אשפתו
קטנה (קטן כצ.). חצר
שהרבים נכנסין פניה
דיק פתוחין לו מזה
עשר (קטן כצ.).

רבינו חננאל

וּלְמַחֲלֵי דְסֻלִּין אֲדַעְתִּין מַעֲיָקָרָא דְבִין עִירֵי קֶאֱמֵר הָא לֹא הֵכִי לֹא מִיתַסֵּר מִצְבֵּי מַזְ' רַחֲצָה כְּגוּדָא וְאִסֵּר בְּלֹא עֵירֵבָו גְּבִי חֲלָ' פְּלִיגִי. מֵחֵי טַעְמָא דְרַב דְּחָשִׁיד לִיָּה מִן דְּלֹאֲמַר בְּזִי חֲזַר אֶסְרִי וּמַחֲלֵי טַעְמָא דְרַב דְּלֹאֲמַר לֹא אֶסְרִי: בְּנִרְחָא מִצְבֹּחַ וְשׁוֹשׁוֹ מַכְשִׁינִי. דְּפִלִּיגִי זִיָּה אֲמֹרֵרִי לְקַמְנָן בְּפִירְקִין (ד' ט:) אִיכָא לְמַאן דְּלֹאֲמַר נָדוּן כְּנֶרְחָא מִשְׁנֵי נְדָדִין וְיֹאכֵל לְתַלְתָּן דְּלֹאֲמַר אִינוּ נִידוּן. וְהֵכִי נִמֵּי הֵכִי גִיפּוּפִי דִּלֵּיתָ לְחֹזֵר הָעוֹדֵפִים עַל רוֹחֲבֵי פִירְסָתָא הַמִּצְבֵּי וְנֶאֱמַר בְּמִצְבֹּחַ לֹאֲתָן הַבְּמִלּוּלָא וְיִיתֵן מִן מִיחִין כּוֹתֵל פֶּרוּךְ הַעוֹמֵלֹת וְיִיתֵן מִשְׁמֵר נִמֵּי לֹא הָא הֵלֵכֵךְ אַע"ג דְּשׁוּה מִצְפֵּינִי שְׁהַעוֹמְדִין בְּמִצְבֵּי אִין רוֹאִין אוֹתוֹ וְנֶרְחָא לֹהֵם כּוֹתֵל פֶּרוּךְ בְּמִלּוּלָא אִפִּילוּ הֵכִי לְרַב מִמֵּהִי הֵי גִיפּוּפִי לְשׁוּיָה פִּתְחָא לְגַבִּי מִצְבֵּי כִי הֵיכִי דְּמִשׁוּׁוֹ לִיָּה פִּתְחָא לְגַבִּי חֲזַר וְהָא דִּתְנִין קֶטְנָה אֲסוּרָה מִקּוּסִים אִין רַב בְּנִכְנָסִין כּוֹתֵלִי קֶטְנָה לְגוּדָה דְּלִיכָא נֶרְחָא מִצְבֹּחַ וְהִוּוּץ פִּרְדוּלָּה בְּמִלּוּלָא אֲבָל הֵכִי פִּתְחָא הוּא אִף לְמִצְבֵּי וְלֹא אֶסְרִי בְּזִי חֲזַר לְמִצְבֵּי וְאַע"ג דְּשֹׁאֵר חֲלִירֹת הַפְּתוּחוֹת לְמִצְבֵּי בְּפִתְחֵי הַגּוֹן וְדִאִי אֲסוּרֹת עֲלִיוּ זֹו הוּאִיל וְאִינֵה רִגְיֵלָה זֹו שְׁהֵי קֶטְמֹס הִיא מִתְחַלֵּה רִגְיֵלָה אֲסוּרֹת עֲלִיוּ דְּלֹאֲמַר צִי' מִנִּי שְׁהִילֵּאֲרֹהוּ (ק' ד' מַע). שְׁאִינֵה רִגְיֵלָה זֹו מוֹתֵר וְשִׁמּוּלָא סָבֵר אִין נִידוּן מִשּׁוֹם שִׁיּוֹר לְמִצְבֵּי וּפִירְסָתָא הִיא וְדִוִּירֵן חֲזַר אֲסוּרִין עֲלִיוּ אֵם לֹא עֵירֵבָו: וְצִשְׁעִירֵבָו. דְּאִסְרוּרָא מִשּׁוֹם פִּירְסָתָא שְׁכַנְגוּדָא הוּא פְּלִיגִי דְּרַבֵּי יוֹסֵף דְּלֹאֲמַר שֵׁן שֵׁן דְּלִינֵי רִצִּיךְ כְּלוֹם אֲרָא שְׁכְלָה מִצְבֵּי לְמִצְבֵּי רַחֲצָה דְּכִיּוֹן לְרוֹחֲצָה שֵׁן רַחֲצָה עוֹדֵךְ עַל הַמִּצְבֵּי לְכָל זֶד נֶרְחָא שְׁהַמִּצְבֵּי לְרַחֲצָה כְּלָה וְאִינוּ מוֹשֵׁךְ עַד רִשּׁוֹת הָרִצִּים שְׁכַנְגוּדָא וְלֹא אִתִּי לְמִשְׁרֵי מִפּוּלָשׁ וְרַב סָבֵר אִפִּילוּ הֵכִי כִיּוֹן דְּהַעוֹמֵד בְּמִצְבֵּי רוֹאֵה לְב' רִאשֵׁי רִשּׁוֹת הָרִצִּים וְצִקֵּעַ רִצִּים מִרִשּׁוֹת הָרִצִּים זֹו לְרִשּׁוֹת הָרִצִּים זֹו דְּרַךְ מִצְבֵּי וְרַחֲצָה אֲסוּרָה: אֲבָל כְּלָה לְצִידֵי רַחֲצָה. שְׁכּוֹתֵל אֲזִכֵּר הַמִּצְבֵּי שׁוּה לְאַחַד מִכּוֹתֵלֵי

ואורך הרחבה וגרלה כמבוי ארוך ומת-
כנגדו דקאמר רב ואוקימנא טעמא דה-
רחבה אפילו זה שלא כנגד זה אסור משום
שיש יותר מעשר בעקמומיתו לכלויל עליו
גדולה ורחבה הרבה ודמי כמבוי המפ-
תמבוי: לידו אחד יס ולידו אחד אשפה.
ויש"ס שפמו גבזה עשרה: ויעלה ה"ס ש
ומי חיישן קו'. הש"ס הוא דמפרש כ'
לרשות הרבים: לאשפה דייחיה. והיא ה'
לית לסורא בצולו. ה"ס היה סמוך לסוכה
רצה לסמוך על מחיצת ה"ס: אמר שמ-
אחולי: בודיא. מחצלת: ואופיבו ביה בעע-
לתי: ה"מ לתי מעליא. כש"ס לחיים מתי-
גופא א"ר ירמיה קו'. ואוקמה כשלא ע-
מבוי תנינא: חזר קטנה שנפרקה. צמלוא
והוה כשתי חזירות ופתח אחד צנייה ללא
קטנה אסורה. ללדיה לא פתח אלא פתח
הנפרדה בצותל השני דדקיס רצים מרש-
נפרדה בצותל השני: רב"ר לשומא. וסו-

ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא בין שעירבו
ובין שלא עירבו פליגי בעירבו במאי פליגי
בשלא עירבו במאי פליגי בשלא עירבו
פליגי כנראה מבחוץ ושוה מכפנים בעירבו
קמפלגי בדבר יוסף דאמר רב יוסף לא שנו
א"א שכלה לאמצע רחבה אבל כלה לצדי
רחבה אסור אמר רבה הא דאמרת לאמצע
רחבה מותר לא אמרן אלא ^א זה שלא כנגד
זה אבל זה כנגד זה אסור אמר רב משרשיא
הא דאמרת זה שלא כנגד זה מותר לא אמרן
אלא ^ב רחבה דרכים אבל רחבה דיהוד
זימנין דמימלך עלה ובני לה בתים וה"ל

זורקין לה בשבת. משמע שהשפעה
רחוקה מן הכותל ודרך
למעלה מעשרה זורקין לה הכיו מקום
פטור ואית דגרסא שופכין:
לא משנתנת היא זו הצד קטנה
וביא. וא"ל דקמ"ל לנראה
מבחין ושהו מצפנים אינו נידון משום
לחי דמתני' איכא לאוקמה בנכנסין
כותלי קטנה לגדולה דאם כן הוי ליה
לרב לפרוש מתני' דלא איירי בנכנסין
או הוי ליה למימר בהדיא נראה
מבחין אינו נידון משום לחי:
מבי

רא דשני לן בין רחבה דרבים
מר רבי יצחק מעשה במבוי
אשפה ובא מעשה לפני רבי
אמר בה דהא קיימי מחיצות
יעלה הים שרטון ומי היישין
הרבים גבוה ו' טפחים חלון
ה דרבים לאשפה דיחיד הכא
זאי אמר רב יוסף בר אבדמי
די חכמים איכא דאמרי אמר
ר רב נחמן אין הלכה בדברי
יישין שמא יעלה הים שרטון
יתבו ביה בעקמומיתיה אמר
אמר תורתו כמפולש צורת
לי לחי מעליא אבל האי ו' כיון
ז ביה סיכתא וחבריה כחריה:
נפרץ במלואו לחצר ונפרצה
ה בר עולא לרב ביבי בר אבוי
לגדולה גדולה מותרת וקטנה
מהתם הוה אמינא ^ט הני מילי
דרסי בה רבים אימא אפילו
ן לה בוז ויוצאין לה בוז רה"ר
ז הני מילי זה שלא כנגד זה
אבל

פרצת חצר כנגד המצוי אסור. והאי
אלא כל כותל שכנגדו קרי הכי ובצדי
שכנגדו ואסור מידי דהוה אמצוי עקום
הה הרי כל רוחב הרחבה היו עקמומית
מצוי ומשוי כותלי אורכה לכותל אורך
זון בלתי וקורה: **אשפה**. גבוהה עשרה
ונעשה קרקע כרוחב פרסה או יותר:
תעשה אשפה מעשרה ומנאל זורקין
היו הוה אמרי ציה דההוא מנאל: **פסיק**
דשמות ומכמורות לכל המצואות ולא
ימיק. מפסיק צינה לבין היס במחילות
ימיתו ובני ראשו אחר לא עשו לפתחן
זני ראשו: **סיפא**. קבילי"א בלע"ז:
שפנתו היא. היתר חצר תינח ואיסור
הפתח הוא די"ש לה שיער מכאן ומכאן
ואי יותר מעשר לא היו פתח גבי גדולה:
ו"ל רב היתר חצר אשמעינן ואע"ג
משום דלא דרסי רבים דהא גדולה לא
אי חצר לאו מקום ייחוד וסתירה הוא:

מד א ב ג מ"י פ"ז
 מה"ל שבת ה"ל יח
 סמג ע"ז דרנן א' עוש"ע
 א"ח י"א שם סעיף ג'
מה ד ה מ"י שם הלכה
 ה סמג שם עוש"ע
 א"ח י"א שם סעיף כט:
 ו (ש"ע) שם סעיף ה':
מז ז מ"י פ"כ מהלכות
 שאר אבות הטומאות
 הלכה ג:
מז ח מ"י פ"ז מהלכות
 שבת הלכה י"א סמג
 שם עוש"ע א"ח י"א (שם)
 סעיף ז (שם סעיף ג'):

לעזי רעט"י

קבילי"א [קביל"א].
 יתד. ו. זין.

רבינו חננאל (המשד)

וידור, דאמי מעשה
 מכבדו שצדור אחד לה
 יצא וצדור אחד לשה
 דאמר ב' אסור, אסור,
 דאמר קימי מחצית, היתר
 דאמר דאמר ב' שטא
 תינטול אישפה מזה הצד,
 ועלה היה שירטון פ'
 דכרבים ונמצא מבי
 שפולש לרה"ר משני
 צדדיו. פ' שירטון.
 דכרבים וגירוש ממי
 רפס וטוט. עפמים
 ששגוריה היה בעפר ל'
 ששאר רפס וטוט ומתקבץ
 על שטת ועלה כמין
 כשבושי, ומכניש הים
 ששאר הו הטט וטוט
 ונענשה קרקע מהלך לבני
 אדם לרה"ר. ואקשינו,
 ששארין שטא תינטל
 אישפה וההנן בזה מסת
 דאסור אשפה כההו פ'
 שפחחים חלון שכל גבי
 וכו'. דאמר ב' דאמר ב'
 אסור להו היתר, רבנן
 אמאי. ואמ' נתא (קמא)
 ותננים אורסין. דאמר ב'
 תנמן הלה כחכמי.
 פסיק לטורא
 בביעילי דא חיש שטא
 דאמר קימי שרטון. הווא
 שטא מכבדו עקום דהוה כטורא
 פ' מחצלה.
 אורוכי בריא. פ' מחצלה.
 אורוכי בשטתה דמבי.
 דאמר ב' חסדה דא דלא
 כרכב דאמר תורתו
 כרכב כמפולש דא כרב חסד
 הפחת בעי. ואי שטואל
 דאמר כסותם לחי מעליא
 ווא קורת הווא. ואי נקש
 הווא סיכא וחבריה שטא
 לשטואל למי שפיר דמי
 ששטוש דניהא מחציה
 תינטל ברות. פ' ואם
 חתקע כבדיא דו יחד
 וחבורי כטי שפיר דמי
 משניה דב מבי
 שטא כמלאו. ואי נפח
 הכותל האמצעי כולו
 תפרצה חצר כגדו
 לחרצת הרבים חצרו
 ומותר דאמר מבי
 אסור שטוש דניהא מפולש
 דאמר ב' אכל חצר מותר
 אפילו לטלטל, ב' דקימי
 ב' חצר אפי' שריבים
 וכושיהו ב' מותר לטלטל